

В. В. КУДРЯВЦЕВА,
кандидат юридичних наук, асистент кафедри
господарського права Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,
e-mail: kudvik75@gmail.com
ORCID ID: 0000-0001-7998-8485

ОКРЕМІ ЗАВДАННЯ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

У статті досліджуються проблеми реалізації правової інвестиційної політики, що має забезпечуватися засобами законодавчої інвестиційної політики та механізмами юридичної відповідальності органів держави за невиконання вимог чинного законодавства, зокрема недосягнення економічних показників Державної програми інвестиційного розвитку країни. Розглянуто та одержало подальший розвиток положення про місце, зміст та структуру Державної програми інвестиційного розвитку країни.

Ключові слова: інвестиційна політика держави, механізм державної інвестиційної політики, інвестиційна діяльність, інноваційне інвестування.

Постановка проблеми. Незважаючи на те, що протягом довгого періоду процес формування вітчизняного законодавства у сфері інвестицій характеризувався нестабільністю та хаотичністю, деякі закономірності та правила все ж таки зберігались. Саме їх аналіз дозволив дослідити певний еволюційний розвиток інвестиційного законодавства України. Звісно, що інвестиційна політика держави розробляється на підставі прогнозів економічного й соціального розвитку країни, схем розвитку й розміщення продуктивних сил у цілому по країні й по регіонах, цільових науково-технічних програм, техніко-економічних обґрунтувань, бізнес-планів, що визначають доцільність здійснення інвестиційної діяльності.

При цьому інвестиційна політика держави потребує певного механізму її реалізації, що визначає форми й методи управління інвестиційною діяльністю. Реальний стан і напрями розвитку даного механізму відображаються в законодавчій базі, що регулює інвестиційні процеси. Окремі елементи механізму зафіксовані в Законі України «Про інвестиційну діяльність». На подальший розвиток механізму стимулювання інвестицій були спрямовані розробка й затвердження ряду указів Президента України, постанов Кабінету Міністрів України, актів міністерств і інших державних органів виконавчої влади в тій частині, що стосується створення й застосування окремих економічних форм і методів управління інвестиційною діяльністю.

Отже, сьогодні українська економіка потребує інвестицій, але надати держава їх практично неспроможна, тому надії покладаються на іноземні капіта-

ловкладення. Як наслідок, важливого інструментального значення набувають методи та методики оцінки інвестиційного клімату, його стану та динаміки. Механізм та наслідки процесу оцінювання мають важливе юридичне значення, адже отримання того чи іншого рейтингу є певною сукупною якісною оцінкою змін інвестиційного клімату. Значення таких оцінок з боку рейтингових агентств полягає в тому, що вони є певним індикатором, сигналом як для приватних інвесторів (в першу чергу іноземних), так і для держави, що оцінює результативність власних програмних вимог щодо інвестиційного розвитку країни. Звичайно, що в основу рейтингових оцінок кладуться показники обсягів залучених інвестицій за окремий час, але рейтингові оцінки є комплексною категорією, що включає в себе і цілу низку інших суміжних та опосередкованих чинників. У цьому сенсі слід зазначити, що, враховуючи важливість рейтингових оцінок інвестиційної привабливості господарської діяльності, сам механізм їх формування та правові наслідки мають увійти складовою правового механізму формування та реалізації інвестиційної політики держави [1].

Досліджуючи світовий досвід, можна з впевненістю зазначити, що активне залучення та раціональне використання інвестицій – найшвидший шлях до піднесення економічного розвитку держави на новий рівень. Продумана інвестиційна політика забезпечує її учасників сприятливими нормативно-правовими та економічними умовами для вкладення інвестицій в економіку держави, зосереджуючи їх інноваційну спрямованість. Отже, створення та реалізація ефек-

тивної, адекватної сучасним вимогам інвестиційної політики в Україні досі залишається актуальним питанням.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання аналізу та дослідження механізмів забезпечення інвестиційної політики держави, аналіз окремих програмних документів щодо інвестиційного розвитку та його господарсько-правового забезпечення займають вагоме місце в роботах науковців-господарників, а саме: О. М. Вінник, О. Р. Кібенко, Д. В. Задихайла, В. І. Кухаря, В. К. Мамотова, В. В. Поєдинок тощо. Однак зазначені науковці при опрацюванні цих проблем не надали правових визначень окремих ключових понять, а також не проаналізували питання інвестиційного попиту та пропозицій.

Формулювання цілей. Метою цієї статті є уточнення окремих засобів забезпечення інвестиційної політики держави.

Виклад основного матеріалу. Слід підкреслити, що формування та реалізація інвестиційної політики держави хоча і відбувається в правових формах і має своїм головним інструментом вплив на реальний зміст правового регулювання інвестиційних відносин, разом з тим утворює свій власний, достатньо автономний правовий механізм, в якому рейтингові агентства, їх репутація, об'єктивність діяльності щодо надання тих чи інших рейтингів має стати важливим його елементом. В окремих випадках держава в межах завдань власної інвестиційної політики цілком слушно може поставити за мету досягнення того чи іншого інвестиційного рейтингу, пов'язуючи з цим активізацію інвестиційної активності. Аналогічною є ситуація з цілою низкою галузей національної економіки, де державою через відповідні закони запроваджено спеціальні режими господарювання, наприклад, літакобудування, суднобудування, виробництво автомобілів, сільське господарство тощо. У законах України, що запроваджують ці форми державної підтримки господарської діяльності в названих галузях, передбачені та закріплені досить різні господарсько-правові засоби стимулювання інвестиційної активності перелічених видів виробництва. Більше того, сама інституціональна основа в цих галузях є різною, наприклад, літакобудування зосереджене на підприємствах державної форми власності, більше того, які фактично сьогодні об'єднані в державний концерн з відповідним механізмом державного управління. Суднобудівна ж галузь сьогодні є фактично приватизованою, у тому числі за участю іноземних, світового рівня, суднобудівних компаній, у той же час автомобілебудівна галузь у процесі приватизації також представляє недержавний сектор економіки, але такий, де ключові суб'єкти господарювання представлені національним капіталом [1]. При цьому основними фор-

мами державного регулювання інститутів інвестиційного ринку є: надання фінансової допомоги у вигляді дотацій, субсидій, субвенцій, бюджетних позик на розвиток окремих регіонів, галузей, виробництв; заходів щодо розвитку та захисту економічної конкуренції; роздержавлення і приватизації власності; визначення умов користування землею, водою та іншими природними ресурсами; політики ціноутворення; проведення державної експертизи інвестиційних програм та проектів будівництва; інших заходів [2]. Оцінювати ефективність застосованих державою податкових, амортизаційних, кредитних пільг та інших засобів стимулювання господарської діяльності, а також практику їх реалізації з боку відповідних інституцій без об'єктивних, узагальнюючих рейтингових оцінок, що могли б бути основою для порівняльного аналізу ефективності державного регулювання в цих галузях, неможливо. Саме тому слід ще раз наголосити на необхідності впровадження рейтингової оцінювальної діяльності в механізм формування та реалізації інвестиційної політики держави з відповідною законодавчою фіксацією їх місця і значення. За своєю сутністю механізм формування правової інвестиційної політики опосередковує процес трансформації завдань економічної інвестиційної політики, об'єктами якої є такі категорії, як інвестиційний ринок, інвестиційні товари, інвестиційний ефект, інвестиційні ризики, рівновага між інвестиційним попитом та інвестиційною пропозицією в контексті регулюючої ролі держави, – в завдання правової інвестиційної політики, які стосуються таких елементів правового регулювання, як правовий статус учасників інвестиційних відносин на всіх етапах реалізації, договірно-правове забезпечення інвестиційної діяльності, господарсько-правові засоби та механізми її державного регулювання, компетенція органів держави щодо формування та реалізації державних програм інвестиційного розвитку тощо.

В умовах ринкових відносин важливого значення набуває реальне інвестування, без якого немислимим оновлення та розширене відтворення виробничого потенціалу підприємств і пов'язане з ним виробництво конкурентоспроможної продукції. Вирішення цих завдань нерозривно пов'язане зі здійсненням інвестиційних вкладень на всіх рівнях економічної системи, та передусім у процесі реалізації інвестиційних намірів суб'єктами господарювання. Здійснення інвестиційної діяльності неможливе без знання теорії і практики прийняття господарсько-організаційних рішень у галузі розробки ефективних її напрямів, ретельної експертизи окремих об'єктів можливого інвестування, формування оптимально збалансованого інвестиційного портфеля [1].

З позицій цього дослідження інвестиційну політику доцільно розглядати як комплекс організаційних та правових заходів щодо підвищення рівня залучення наявного інвестиційного потенціалу до процесу відтворення, створення оптимальних умов для вкладення інвестицій, забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку країни на основі використання перспектив здійснення спільної інвестиційної діяльності держави та приватних суб'єктів підприємницької діяльності.

Разом з тим, досліджуючи сутність державної інвестиційної політики, необхідно пам'ятати, що вона є складовою економічної політики держави, яка спрямована на врегулювання інвестиційних процесів у країні. У цьому сенсі показовим є таке визначення даного поняття: державна інвестиційна політика – складова економічної політики, що проводиться державою у вигляді становлення структури та масштабів інвестицій, напрямів їх використання, джерел отримання інвестиційних ресурсів [3]. Реалізація правової інвестиційної політики має забезпечуватися засобами законодавчої інвестиційної політики та механізмами юридичної відповідальності органів держави за невиконання вимог чинного законодавства, зокрема недосягнення економічних показників Державної програми інвестиційного розвитку країни.

Інвестиційна політика держави і власне її основна складова – правова інвестиційна політика держави як системна цілеспрямована діяльність її органів, звісно, має свій внутрішній механізм. На нашу думку, необхідно виділити наступні його елементи.

По-перше, це мета правової інвестиційної політики. Такою метою може бути встановлення правовими засобами оптимального інвестиційного правопорядку. Така постановка питання акцентує увагу не тільки на встановленні оптимального правового режиму здійснення інвестиційної діяльності в країні з точки зору як внутрішньої, так і зовнішньої економічної ситуації, але включає в себе також і питання правозастосовного порядку, питання реалізації цілей правового регулювання. Визначення мети правової інвестиційної політики в такий спосіб відповідає змісту закріпленого у п. 1 ст. 5 ГКУ поняття «правового господарського порядку», в межах якого суб'єкти господарювання та інші учасники відносин у сфері господарювання здійснюють свою діяльність.

По-друге, завдання правової інвестиційної політики держави на визначений термін. Цим елементом має конкретизуватися спрямування інвестиційного правопорядку на досягнення якісних змін у структурі економічних відносин. Завдання мають у цьому сенсі визначатися на певний термін і бути пов'язаними з вирішенням ключових економічних проблем національної економіки у сфері підвищення її конкурентоспроможності. Зокрема, завданнями

правової інвестиційної політики мають бути визнані такі: активізація інвестиційних процесів у тих чи інших секторах економіки; забезпечення притоку інвестицій у пріоритетні галузі, види виробництва і навіть окремі підприємства, що мають статус стратегічних для національної економіки; забезпечення якості інвестицій залежно від потреб розвитку національної економіки; підтримання та стимулювання інноваційного інвестування, предметом якого виступають об'єкти промислової власності, технології, інноваційні продукти та ін.

По-третє, об'єкти правової інвестиційної політики. Об'єктами такої політики мають виступати елементи інвестиційного ринку у досить глибоко диференційованому вигляді. Слід виділити в складі інвестиційного ринку як систематичного явища у сфері економічних відносин два типи об'єктів: його структурні елементи, такі як інвестиційний потенціал, інвестиційна пропозиція, інвестиційна інфраструктура, інвестиційний товар та інвестиційний попит. Звісно, що кожний із названих елементів має своїх носіїв, якими виступають громадяни та їх заощадження, юридичні особи та їх нерозподілений прибуток, іноземні інвестори, фінансові установи, суб'єкти господарювання, що прагнуть розширеного відтворення економічної діяльності, тощо; це динаміка та якість системно-структурної взаємодії елементів інвестиційного ринку, що повинні забезпечити кінцеву ефективність його функціонування. Адже фактично мінімізація трансакційних та трансформаційних витрат забезпечує максимальну ефективність взаємодії контрагентів ринкової системи.

Таким чином, інвестиційна політика має визначати, з одного боку, правовий статус та вимоги до діяльності самих учасників інвестиційних відносин, зокрема їх організаційно-правові форми, функціональне призначення та особливі умови діяльності, а з іншого – також і особливості правового режиму їх взаємодії між собою, що забезпечує виконання інвестиційною системою країни свого призначення. Саме тому на рівні законодавчого регулювання мають бути визначені типи та види інвестиційних відносин, основні їх учасники та організаційно-правові вимоги до них, а також закріплені відповідні правові режими їх реалізації. У цілому вітчизняне законодавство у сфері інвестиційної діяльності пройшло досить тривалий і складний час свого розвитку [4]. Принципові умови – застереження щодо здійснення інвестиційної політики. Інвестиційна політика, як і економічна політика в цілому, ґрунтується на основних універсальних конституційно-правових цінностях, таких як державний суверенітет, правова та соціальна спрямованість діяльності держави, гарантування економічних прав та свобод громадян України тощо.

У той же час на основі цих сформульованих і закріплених у нормативно-правовому форматі правових цінностей для кожного напрямку економічної політики мають бути сформовані економічно-прикладні умови-чинники, у межах додержання або забезпечення яких можна конструювати систему заходів такої політики. Такі умови-чинники або стосуються об'єктивно сформованих тенденціями розвитку відповідних суспільних відносин орієнтирів, концентрація зусиль на яких має бути найбільш ефективною, або вони мають стосуватися соціальної ціни досягнення високої ефективності таких суспільних відносин, відображаючи системні зв'язки, наприклад, інвестиційного ринку з економічними і соціальними системами більш високого порядку [5, с. 11–13].

До таких умов-чинників мають бути віднесені, зокрема, інвестиційна безпека національної економіки, контроль за належністю іноземним інвесторам тих чи інших секторів економіки, ресурс державного регулювання інвестиційних відносин, механізм координації заходів інвестиційної, інноваційної, зовнішньоекономічної, податкової, бюджетної, структурно-галузевої політики.

Таким чином, інвестиційна політика держави здійснюється за умови існування встановлених економіко-правових імперативів щодо її реалізації.

Необхідно відзначити, що господарсько-правові засоби реалізації державної інвестиційної політики можуть бути приватноправового та публічно-правового контексту. До господарсько-правових засобів приватноправового контексту нами відносяться в першу чергу встановлені законодавцем правові особливості створення та організаційно-правові форми спеціальних суб'єктів господарювання. Такими, наприклад, є вимоги для фінансових установ – суб'єктів ринку фінансових послуг. До цієї ж категорії слід відносити законодавче закріплення різних типів та видів господарсько-правових договорів, що опосередковують динаміку національного інвестиційного ринку, оформлюють ринковий оборот інвестиційних ресурсів.

Важливим компонентом інвестиційної політики є пріоритетні сфери та об'єкти її здійснення, до яких у сучасних умовах побудови соціально орієнтованої моделі як світової, так і національних економік в першу чергу відносяться не лише перспективні з позиції інтенсивності власного розвитку та генерування економічного зростання в пов'язаних видах діяльності галузі реального сектору економіки, а й об'єкти соціальної, виробничої та ринкової інфраструктури, природоохоронна діяльність, покликані створювати можливість стійкого суспільного розвитку.

Виходячи з цього, державні програми інвестиційного розвитку країни необхідно розглядати як нор-

мативно-правові акти спеціального призначення, що містять у собі вкладення алгоритму правових та організаційних заходів держави по відношенню до інвестиційного ринку з метою досягнення бажаних параметрів його функціонування та визначення кола державних органів, які зобов'язані ці заходи здійснювати та нести юридичну відповідальність за їх результативність. Вони мають бути обов'язковими для країни та узгодженими із суміжними програмними документами держави, зокрема з Державною програмою економічного розвитку країни. За структурою Державна програма інвестиційного розвитку повинна містити щонайменше чотири обов'язкові складові: а) економічна інвестиційна політика; б) правова інвестиційна політика; в) законодавча інвестиційна політика; г) організаційна інвестиційна політика [1, с. 6].

Однак первинною організаційною ланкою інвестиційної діяльності є інвестиційний проект, саме поняття якого трактується дослідниками по-різному.

При здійсненні таких форм реального інвестування, як придбання цілісних майнових комплексів, нове будівництво, перепрофілювання, реконструкція і широкомасштабна модернізація підприємства, вимоги до підготовки інвестиційного проекту істотно зростають. Це пов'язано з тим, що в сучасних економічних умовах підприємства не можуть забезпечити свій стратегічний розвиток тільки за рахунок внутрішніх фінансових ресурсів і залучають на інвестиційні цілі значний обсяг коштів за рахунок зовнішніх джерел фінансування. Водночас будь-який крупний зовнішній інвестор або кредитор повинен мати чітке уявлення про стратегічну концепцію проекту; його масштаби; найважливіші показники маркетингової, економічної та фінансової результативності; обсяг необхідних інвестиційних витрат і терміни їх окупності. Розроблений реальний інвестиційний проект дозволяє спочатку власникам і менеджерам підприємства, а потім стороннім інвесторам всебічно оцінити доцільність його реалізації та очікувану ефективність [6, с. 227]. Саме тому, на нашу думку, під ним слід розуміти економічно обґрунтований алгоритм господарської діяльності його учасників, об'єднаних взаємними договірними зобов'язаннями щодо інвестування у визначений спільний об'єкт інвестиційної діяльності, спрямований на реалізацію інвестицій і досягнення прогнозованої їх ефективності в умовах прогнозованої ризиковості. У той же час, урахувавши підвищену ризикованість втілення та реалізації такого інвестиційного проекту, широкої розповсюдженості набувають інвестиційні проекти з державною підтримкою. Вони являють собою документально зафіксований і економічно обґрунтований алгоритм господарської діяльності його учасників, об'єднаних взаємними договірними зобов'язаннями

щодо інвестування у визначений спільний об'єкт інвестиційної діяльності, спрямований на реалізацію інвестицій з досягненням додаткової соціально-економічної їх ефективності за рахунок застосування державою відповідних господарсько-правових засобів підтримки, у разі урахування таким алгоритмом існуючих публічних інтересів, кваліфікаційних вимог, що їх забезпечують, та необхідності виконання реєстраційних, дозвільних або погоджувальних процедур, які встановлені законодавством.

Крім того, останнім часом актуалізується проблема законодавчого забезпечення інноваційного інвестування. Необхідність забезпечення саме інноваційного характеру економічного розвитку ґрунтується на усвідомленні того, що він є чи не єдиним шляхом вирішення проблеми зростання конкурентоздатності національної економіки. Не випадково Д.В. Задихайло зазначає, що інвестиційний механізм формування майнової основи господарювання в умовах розбудови економіки ринкового типу та катастрофічного скорочення обсягів державного фінансування процесів розширеного відтворення, об'єктивно потребував відповідної господарсько-правової його інституціоналізації. Така законодавча інституціоналізація інвестиційного механізму ринкової економіки мала ґрунтуватися, у свою чергу, на абсолютно інших засадах інвестиційної політики держави, інших її формах та засобах, якими повинні враховуватись не тільки публічні, але і широке коло приватних інтересів, що виникають в інвестиційній сфері з тим, щоб забезпечити пряму участь фізичних і юридичних осіб різної організаційно-правової форми, і в першу чергу суб'єктів господарювання, в інвестиційному процесі і як інвесторів, і як реципієнтів. У більш широкому контексті в національній економіці відбувалося становлення нового, функціонального за природою та ієрархічного за системною розбудовою ринку факторів виробництва, що за своїм призначенням є інвестиційними товарами. Безперервність функціонування інвестиційних процесів, продовжує дослідник, забезпечення розширеного відтворення національного виробництва, пріоритетність серед них саме інноваційного інвестування, створення складної інфраструктури ринку із сегментами акумуляції інвестиційних ресурсів, виведення їх на ринок у формі товарної інвестиційної пропозиції тощо стали ключовими вимогами законодавчої політики держави у

сфері правового регулювання інвестиційних відносин [7, с. 5–6].

Отже, аналіз програмних та концептуальних документів щодо інноваційної та інвестиційної політики держави дозволив установити, що під інноваційним інвестуванням слід розуміти передачу інвестором на корпоративній або зобов'язальній основі до складу активів суб'єкта господарювання майнових прав на окремі об'єкти інтелектуальної власності у вигляді інноваційного продукту, упровадження у виробничий процес якого дозволяє започаткувати випуск інноваційної продукції або надання інноваційних послуг [1, с. 7].

Висновок. За своєю сутністю механізм формування правової інвестиційної політики опосередковує процес трансформації завдань економічної інвестиційної політики, об'єктами якої є такі категорії, як інвестиційний ринок, інвестиційні товари, інвестиційний ефект, інвестиційні ризики, рівновага між інвестиційним попитом та інвестиційною пропозицією в контексті регулюючої ролі держави – в завданні правової інвестиційної політики.

Необхідно відзначити, що господарсько-правові засоби реалізації державної інвестиційної політики можуть бути приватноправового та публічно-правового контексту. До господарсько-правових засобів приватноправового контексту нами відносяться в першу чергу встановлені законодавцем правові особливості створення та організаційно-правові форми спеціальних суб'єктів господарювання.

Важливим компонентом інвестиційної політики є пріоритетні сфери та об'єкти її здійснення, до яких у сучасних умовах побудови соціально орієнтованої моделі як світової, так і національних економік в першу чергу відносяться не лише перспективні з позиції інтенсивності власного розвитку та генерування економічного зростання в пов'язаних видах діяльності галузі реального сектору економіки, а й об'єкти соціальної, виробничої та ринкової інфраструктури, природоохоронна діяльність, покликані створювати можливість стійкого суспільного розвитку.

Актуалізується проблема законодавчого забезпечення інноваційного інвестування. Необхідність забезпечення саме інноваційного характеру економічного розвитку ґрунтується на усвідомленні того, що він є чи не єдиним шляхом вирішення проблеми зростання конкурентоздатності національної економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кухар В. І. Господарсько-правове забезпечення державної інвестиційної політики в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Харків, 2008. 21 с.
2. Москвін С. Інвестиційний ринок України: передумови та проблеми формування у контексті світової фінансової кризи. *Фінанс. ринок України*. 2010. № 3. С. 8–12

3. Марцин В. Удосконалення державного регулювання інвестиційної діяльності в економіці України. *Актуальні проблеми економіки*. 2007. № 5 (71). С. 52–53.
4. Кудрявцева В. В. Кодифікація інвестиційного законодавства України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Харків, 2010. 20 с.
5. Жорнокуй Ю. М. Инвестиционное право: учеб. пособие. Харьков: ООО «Прометей-Прес», 2005. 224 с.
6. Бланк И. А. Инвестиционный менеджмент: учеб. курс. Киев: Эльга, Ника-Центр, 2001. 448 с.
7. Інноваційне інвестування в Україні: проблеми правового забезпечення: колект. монографія / за наук. ред. Д. В. Задохайло. Харків: Юрайт, 2013. 536 с.

REFERENCES

1. Kuhar V.I. (2008) Gospodarsko-pravove zabezpechennya derzhavnoyi Investitsiyanoi politiki v Ukrainy [Economic and legal support of state investment policy in Ukraine]. *Extended abstract of Candidate's thesis*. Harkiv [In Ukrainian].
2. MoskvIn S. (2010) Investitsiyinyi rinh KraYini: peredumovi ta problemi formuvannya u kontekstI svItovoYi finansovoYi krizi [Investment Market of Ukraine: Preconditions and Problems of Formation in the Context of the World Financial Crisis]. *Finansoviy rinh KraYini. – Financial Market of Ukraine*, 3, 8–12 [In Ukrainian].
3. Martsin V. (2007) Udoskonalennya derzhavnogo regulyuvannya Investitsiyoi dIyalnostI v ekonomItI KraYini [Improvement of state regulation of investment activity in the economy of Ukraine]. *Aktualni problemy ekonomiki. – Current problems of the economy*, 5 (71), 52–53 [In Ukrainian].
4. Kudryavtseva V.V. (2010) Kodifikatsiya Investitsiyonogo zakonodavstva Ukraini [Codification of investment legislation of Ukraine: author's abstract. dis for obtaining sciences]. *Extended abstract of Candidate's thesis*. Harkiv [In Ukrainian].
5. Zhornokuy Yu. M. (2005) *Investitsionnoe parvo [Investment Law]*. H.: ООО «Prometey-Pres» [In Ukrainian].
6. Blank I. A. (2001) *Investitsionnyiy menedzhment [Investment Management]*. K. Elga, Nika-Tsentr [In Ukrainian].
7. Innovatciyne Investuvannya v Ukraini: problemi pravovogo zabezpechennya [Innovative investment in Ukraine: problems of legal support] (2013) H.: Yurayt [In Ukrainian].

В. В. КУДРЯВЦЕВА

кандидат юридических наук, ассистент кафедры хозяйственного права
Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ОТДЕЛЬНЫЕ ЗАДАНИЯ ПО УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЮ ИНВЕСТИЦИОННОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА УКРАИНЫ

В статье исследуются проблемы реализации правовой инвестиционной политики, которая должна обеспечиваться средствами законодательной инвестиционной политики и механизмами юридической ответственности органов государства за невыполнение требований действующего законодательства, в частности недостижение экономических показателей Государственной программы инвестиционного развития страны. Рассмотрено и получило дальнейшее развитие положение о месте, содержании и структуре Государственной программы инвестиционного развития страны.

V. V. KUDRIAVTSEVA

Candidate of Legal Sciences, Assistant of the Department of Economic Law
of Yaroslav Mudryi National Law University

SPECIFIC OBJECTIVES FOR IMPROVEMENT OF INVESTMENT LEGISLATION OF UKRAINE

Problem setting. Despite the fact that for a long period of time the process of formation of domestic legislation in the field of investment was characterized by instability and chaos, some laws and rules still persisted. The investment policy of the state requires a certain mechanism of its implementation, which determines the forms and methods of managing investment activity. The actual state and directions of development of this mechanism are reflected in the

legislative framework that regulates investment processes.

Analysis of recent research and publications. The question of analyzing and studying the mechanisms of ensuring the investment policy of the state, analysis of individual program documents for investment development and its economic and legal provision occupy a significant place in the work of the scientists, among them: O. M. Vinnik, O. R. Kibenko D. V. Zadhaylo, V. I. Kuhar, V. K. Mamutov, V.V. Poedynok and others. However, the noted scholars did not provide legal definitions of certain key concepts studying these problems, nor did they analyze the issues of investment demand and proposals.

Target of research. The purpose of this article is to clarify certain means of ensuring the investment policy of the state.

Article's main body. Today, the Ukrainian economy needs investment, but the state almost insolvent to give it, so we should rely on foreign investment. As a result, methods and techniques for assessing the investment climate, its state and dynamics become important instrumental values. The mechanism and implications of the evaluation process have great legal significance, because obtaining a rating is a certain aggregate qualitative assessment of changes in the investment climate. The value of such assessments by rating agencies is that they are a certain indicator, a signal for both private investors and the state that assesses the effectiveness of its own software requirements for the country's investment development. Of course, the basis of rating estimates are the indicators of the volume of attracted investments at a specific time, but ratings are a comprehensive category, which includes a number of other related and mediated factors. In this sense, it should be noted that taking into account the importance of rating assessments of the investment attractiveness of economic activity, the mechanism of their formation and legal consequences should form part of the legal mechanism for the formation and implementation of the investment policy of the state.

Conclusion and prospects for development. It should be noted that the economic and legal means of realization of state investment policy can be private and public context. To the economic and legal means of the private context, we should relate, first of all, legal features of the creation and organizational and legal forms of special subjects of management established by the legislator.

An important component of investment policy is the priority areas and objects of its implementation, which in today's conditions of constructing a socially oriented model of both world and national economies primarily include not only promising from the standpoint of the intensity of their own development and the generation of economic growth in related activities of the real sector of the economy, but also objects of social, industrial and market infrastructure, environmental activities, designed to create an opportunity for a sustainable social development

Key words: state investment policy, mechanism of state investment policy, investment activity, innovative investment.